

naj izgubim, potem sem tudi jaz docela izgubljen!

Vilanov (stopi hitro pred nju.) Gospod Zober, Vaša hči Helena me ljubi, jaz tudi ljubim njo. Ali mi jo daste za družico?

Zober. Kaj bo potem?

Vilanov. Vi boste zopet prevzeli trgovino, vsi pa bomo skupaj srečno živeli na Vašem domu.

Zobru (zažaré oči od presenečenja in radosti.) Živel mladi par! (Vsi se med seboj objamejo.) Čaj, Ivan, to bomo še tarokirali, da nas tako-le zvečer hudič brez dela ne najde...

Vilanov. In mamica nam bo napravljala dober čaj, in...

Matilda (nenadoma vstopi, vtopljenja v solzah.) Berite to brzovavko! To je strašno!

Zober (vzame hlastno list in bere:)

„Po njegovem predsmrtnem naročilu: Egon Horebsky se je ustrelil, izgubivši svoje zadnje imetje.

Hazardna igralnica Monte Carlo.“
Strašno!

Helena. Ah, strašno! — Matilda, a jaz sem zaročenka Vilanovega!

Matilda (zajoka na glas.) Jaz pa — nesrečnica!

Vilanov (stopi sočutno k nji.) Nikar ne tožite in nikar se ne bojte! Skupaj bomo živeli kot ena družina, upam, prav zadovoljno. Bog te potolaži, draga svakinja! (Ji seže v roko.)

Matilda (ga pogleda z žalim nasmehom.) Odpusti!

Zober (ves iz sebe.) Ah, to je čudno, to je čudno! Ta Horebsky — — In da smo se mi tako dobili! Koliko je bilo treba besed, rezkih in milih!

Helena. Koliko čutil, globokih in plitvih!

Amalija. Koliko dejanj, moških in omahljivih!

Matilda. Koliko izkušenj bridkih, a zdravih!

Vilanov. Tako se godi na odru življenja!

(Zavesa pade.)

Konec.

Prišla je Vesna...

Prišla je venčanih kodrov
Vesna z nebesnih daljav,
z enim je samim poljubom
v srca razlila ljubáv.

Prišla je s pesmijo glásno:
kamor doseza nje glas,
srečo in radost razsiplje
angel krilat, zlatolas...

Prišla je k meni, a našla
pusto je pot do srcá,
v njem pa zaprto ljubezen,
davno pregnano v svet...

Morda pa, prišla si, Vesna,
k meni se že poslovit —
pa za slovo mi prinašaš
cvetja za grobni nakit?

Ljudmila.

